

Rychlé šípy

na stopě

Pavel
Horna

Život a smrt Maxmiliána Drápa

Albatros

Ilustroval
Vojtěch Šeda

Život a smrt Maxmiliána Drápa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Horna

Život a smrt Maxmiliána Drápa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Život
a smrt
Maxmiliána
Drápa**

Rychlé šípy

na stopě

**Život
a smrt
Maxmiliána
Drápa**

**Pavel
Horna**

Albatros

**Ilustroval
Vojtěch Šeda**

„Slyšelo už Vaše Veličenstvo, že nějaký naprostý pomatenec zaplatil za jedinou poštovní známku 1450 liber?“

„Ano, vím. Ten naprostý pomatenec jsem byl já.“

(Rozhovor mezi budoucím králem Jiřím V. a jedním z jeho dvořanů roku 1903 poté, co panovník prostřednictvím svého agenta zakoupil na londýnské aukci dvoupencovku modrý mauricius za tehdy nepředstavitelnou sumu peněz.)

1

V obklíčení Dvoreckých

U jóviše, ti mi chyběli ke štěstí, pomyslí si Rychlonožka, sotva vyhlédne ze vchodu činžovního domu číslo dvanáct. Zatracené Dvorce. A zatracení Dvorečtí. Trojice kluků postávající na protějším chodníku. Jako by na vetřelce z Druhé strany čekali. Tohle odpoledne bude ještě zajímavé.

Uprostřed téhleté čtvrti se Rychlonožka neocitl vlastní vinou. Rodiče ho poslali navštívit babičku. Ale taková omluvenka by mu u Dvoreckých, lelkujících přímo naproti, zřejmě neprošla. Tlumeně mezi sebou hovoří, okopávají okraj chodníku, občas se zachechtají, zapruží v kolenou a naznačí boxerský výpad. Dva z nich poznal před časem Rychlonožka víc, než mu bylo milé. Při památné bitce toho pozdního odpoledne, kdy naposledy s Rychlými šípy sbíral míčky na místních tenisových kurtech. Dostali tehdy napráskáno, ale při přesile třináct proti pěti se nebylo čemu divit. Aspoň že mezi dnešní trojicí není Tonda Plíhal. Ten měl na Rychlé šípy vždycky nejvíc spadeno. Že musí babička bydlet zrovna tady!

Včera večer dostali Rychlonožkovi rodiče zprávu, že onemocněla, a jakmile se dnes vrátil ze školy, vyslali ho na návštěvu s bábovkou a přáním brzkého uzdravení. Že jejich milovaný synek nemá v poslední době s kluky z Dvorců nejlepší vztahy, neudělalo na maminku ani na tatínka žádný zvláštní dojem. Ale on je Rychlonožka, člen slavných Rychlých šípů. A ten se nikdy nevzdává. Vlastně téměř nikdy. Pouze v případech, kdy není jiné východisko. Ale dnes to zvládne. Dnes se odtud nějak dostane.

Blíží se pátá odpolední, za necelou čtvrt hodinu začíná v klubovně schůzka a on nechce přijít pozdě. Mimořádné drhnutí podlahy absolvoval nedávno a o další nestojí, zvláště když začínají podzimní deště a všude je bláto. Obloha bývá většinu dne šedivá a zatažená, včera dokonce spadlo pár prvních sněhových vloček.

„Teď dokaž, že ti neříkají Rychlonožka jen tak z legrace,“ zamumlá a odhodlá se vyjít ze dveří.

Kráčí po chodníku s hlavou sklopenou a přeje si, aby byl aspoň chvíli neviditelný. Nebo aby na Dvorce padla hustá mlha. A strážník coby doprovod by také nebyl k zahazení. Ale nebesa mu nejsou nakloněna. Trojice kluků zbystří a postavu, jdoucí po protějším chodníku, se zájmem sleduje.

„Kdo to je? Znáte ho?“

„Já nevím. Zdejší není.“

„Počkejte... není to ten zatracený ježatec od Šípáků?“

„Mohl by být. Ale že by se odvážil úplně sám do Dvorců?“

„Pokud jo, tak má smůlu, že narazil zrovna na nás. Jdeme po něm. Ale opatrně. Ať ptáčka nevyplašíme.“

Rychlonožka kráčí dál a koutkem oka sem tam mrkne po trojici kluků. Sunou se po protějším chodníku a snaží se tvářit nenápadně, ale on ví, že je zle. Poznali ho. Jakmile přidá do kroku, Dvorečtí zrychlí také. A zvolna se k němu přibližují. Už rozeznává radostné, bojechtivé výrazy v jejich tvářích.

Rychlonožka na nic nečeká, nabere vzduch do plic a vyrazí směr Druhá strana.

„Za ním!“ ozve se za jeho zády. Hon právě začal. Dvorečtí stíhají vetřelce ze všech sil a vzájemně se povzbuzují, ale Rychlonožka peláší

rychlostí blesku, ostatně jako vždycky, když má za zády bandu nepřátel. Seběhne z kopce kolem místní školy a zahne doprava, hladce překoná dřevěnou zábranu cestářů, mohutným skokem se přenese přes hluboký výkop, přelétne zábradlí a uhání dál.

„Až tě chytíme, stáhneme tě z kůže,“ huláká za ním trojice kluků. „A uděláme z ní obálku na zvláštní vydání Sběrače!“

Rychlonožka se při nárazce na ubohý oběžník Dvoreckých ušklíbne, ale odpověď raději polkne. Vběhne na dlouhé schodiště mezi dvěma činžovnými domy, mine starou paní s rancem, přeskočí stájového pinče, kterého vede na procházku postarší důstojník.

„Pardon, prosím,“ křikne Rychlonožka a sprintuje dál. V příští chvíli spatří v polovině schodů postavu. A jejda. Toho kluka zná. Pravá ruka Tondy Plíhala. Žádná chudinka. Vždycky může být ještě hůř.

„Chyt toho špeha!“ huláká trojice vzadu, vcelku zbytečně. Kluk vetřelce z Druhé strany okamžitě poznal, a právě se proti němu rozbíhá. Rychlonožka zabrzdí na dřevěném můstku, pod kterým protéká potok. Přes toho chlapíka se nedostane.

Chtělo by to nápad.

Únikovou cestu.

Jedna by tu byla!

Můstek a pod ním potok s úzkými břehy, z obou stran sevřeny stěnami činžovních domů. Pořádná hloubka, tam dolů. Dobrých deset metrů. Napravo, v poloviční výšce, spatří boční vchod do jednoho z činžáků. Dveře, před nimi plošina se zábradlím a od ní schodiště, vedoucí dolů k vodě.

Rychlonožkovi se rozklepou kolena a orosí se mu čelo. Betonová plošina. Dost malá. Ale jiná možnost není. Bázklivě se ohlédne. Už jsou tady. Než ho ruce útočníků popadnou za límec, přehoupne se přes zábradlí, odrazí se a skočí. Nekonečnou chvíli plachtí vzduchem, možná křičí a možná ne, srdce cítí až v krku. Na plošinku dopadne oběma nohama a zarazí se o dveře.

Dvorečtí, teď už čtyři, sledují jeho skok s němým úžasem. Rychlonožka se ujistí, že je pořád naživu, a s úlevou seběhne dolů k vodě. Peláš po břehu potoka, než narazí na zapáchající průchod, vedoucí mírně

nahoru. Na jeho konci se mihne projíždějící tramvaj. Rychlonožka si zhluboka oddechne. Tudy se dostane na ulici, která ho zavede na Druhou stranu.

Na nic nečeká a prolétne průchodem na samý konec, kde z něj konečně spadne napětí. Doleva i doprava se táhne rušná třída se dvěma páry kolejí, lemovaná obytnými domy s řadou obchodů. Žádný z Dvoreckých kluků není v dohledu a dospělým, trousícím se kolem, je návštěvník z Druhé strany lhostejný. Z blízkého obchodního domu Baťa vyjdou dvě mladé ženy s balíčky v rukách, na protějším chodníku si muž v klobouku zapaluje cigaretu. Na horizontu zacinká tramvaj číslo čtyři a zvolna se rozjede dolů. Svět bez nebezpečí není vůbec špatný.

Rychlonožka vyrazí s lehkým srdcem k domovu. Tohle zvládl dokonale. Kráčí po chodníku, pyšný sám na sebe, když kdovíproč zpozorní. Električka za ním začne nečekaně brzdit, přitom pokud je mu známo, není poblíž žádná zastávka. Ohlédne se a ztuhne. Z plošiny seskočí dva ze čtveřice pronásledovatelů a vůz opět nabere rychlost. Než se Rychlonožka vzpomene, projede električka kolem, přibrzdí podruhé a na dlažbu vystoupí zbylí dva útočníci. Jeden z kluků mávne řidiči tramvaje na pozdrav a vůz zmizí za nejbližší zatáčkou. Rychlonožka zůstane stát uprostřed ulice jako solný sloup, dokonale obklíčený.

„Máme tě, ježouně,“ řekne vítězně jeden z kluků. „Kvůli tvému dopadení jsme si stopli tramvaj. Aspoň vidíš, jak si považujeme tvý vzácný návštěvy.“

Dvorečtí se začnou k Rychlonožkovi zvolna přibližovat, spokojení sami se sebou. Mít tatínka tramvajákem je někdy užitečnější, než by člověk čekal.

Rychlonožka se zoufale rozhlíží. Žádná pomoc v dohledu. Jediná možnost, kudy zmizet, je otevřený průchod do dvora přímo před ním. Vchod do neznáma. Tluma, která ho pohltí a spolkně. Zaživa sežrán, to bude mít na náhrobku. Nakonec přemůže strach a vběhne dovnitř.

Čtyři Dvorecké jeho tah nevyvede z míry, spíš naopak. Jako by něco podobného čekali. Spokojeně se zašklebí a vykročí za ním. Zůstanou stát na kraji průjezdu, hned vedle domovních zvonků.

„Nebude moc originální, když zazvoníme na starýho Douděru a on ježouna zpráská,“ poznamená líným hlasem první.

„To fakt nebude,“ přisvědčí druhý. „Jenže tohle se nikdy neokouká. Vždycky je to parádní zábava.“

„Pro nás určitě,“ dodá třetí. „Ale pro toho vetřelce z Druhý strany asi moc ne.“

Čtvrtý neřekne nic, zamne si ruce a přiblíží prst k jednomu ze zvonků.

Rychlonožka stojí uprostřed dvora a jeho nálada klesá pod bod mrazu. Nalevo i napravo se tyčí šedivé stěny činžovního domu se zavřenými dveřmi v levém rohu, cestu ven hlídají Dvorečtí. Dokonalou past uzavírá čtyřmetrová cihlová zeď, před kterou stojí kovová konstrukce na klepání koberců.

Tohle nedopadne dobře, pomyslí si Rychlonožka, jakmile zaslechne pronikavý zvuk domovního zvonku. Netrvá dlouho a zpoza dveří v rohu se začnou ozývat nadávky a klení. V příští chvíli se dveře rozlétnou a na dvůr vyjde statný muž s holí v ruce.

„Co se tady děje?“ ozve se hluboký, rozzlobený hlas. Malá očka, široká ramena, hranatá čelist, nozdry jako býk. Muž sevře svou hůl, až mu zapraskají klouby, odfrkne si a rázně vykročí k nezvanému hostu.

Rychlonožka zatne zuby, rozběhne se a skočí. Dlaněmi sevře horní trubku, švihne nohama a jeho tělo vylétne nahoru. Na malou chvíli zůstane ve stojce, zlomí se v pase a oběma podrážkami došlápne na trubku. Než stačí ztratit rovnováhu a spadnout dolů, mohutně se odrazí a jeho prsty křečovitě sevřou horní hranu cihlové zdi. Rychlonožka se vytáhne nahoru a teprve potom se rozklepe jako osika při zemětřesení.

Muž na dvorku upustí hůl a sleduje sportovní výkon neznámého kluka s nelíčeným obdivem. Než stačí zvednout ruce a zatleskat, Rychlonožka se překulí na druhou stranu a přistane ve vysoké trávě. Ozve se pořádná rána, to když mu spadne kámen ze srdce. Potom zmizí ve spleti dvorků, průjezdů a uliček.

„Ten ježatec je fakt dobřej,“ řekne první z Dvoreckých kluků, když se loudavým krokem vracejí zpátky. „Skok z mostu, potom ta stěna..., slušný výkony.“

„Hm, nevěřil jsem, že to zvládne,“ přizná druhý.

„Svatá pravda,“ potvrdí třetí. „Ale prohnat tomu Šípákovi faldy byl nejlepší zážitek za kdovíjak dlouho.“

„Mluvíte mi z duše,“ poznamená čtvrtý a spokojeně se protáhne. „Touhle dobou se beztak vůbec nic neděje.“

2

Muž s fotoaparátem

Rychlonožka přeleze poslední plot a konečně si může oddechnout. Sestoupí ke korytu potoka, obtékajícího rozlehlou louku oddělující Dvorce od Druhé strany, a vydá se podél vody. Po chvíli otočí hlavu a zaostří na věž nedalekého kostela. Za pět minut pět. Pouhých pět minut na to, aby doběhl do klubovny a stihl začátek dnešní schůzky. Nadechne se a vyrazí. Pozdní paprsky odpoledního slunce si jako zá-
zrakem prorazí cestu šedivou oblohou a ozáří okolí nazlátlým světlem.

Na protější straně louky spatří Rychlonožka osamělou postavu. Muž s divokými vlasy, vyčesanými větrem do všech stran. Na sobě má tmavý plášť, jehož pravý rukáv mu volně plandá kolem těla, před sebou fotoaparát upevněný na stativu. Toho člověka zná. Viděl ho už mnohokrát. Jak jen se jmenuje? Hrudek. Jistě. Jiří Hrudek. Působí tajemně a samotářsky. Obchází ulice a zákoutí města, pozoruje okolní svět skrz objektiv, připomínající vševidoucí oko, a trpělivě čeká na dobré světlo. Stejně jako dnes. Naposledy zkontroluje kompozici svého snímku, a jakmile stiskne spoušť, nečekaně se narovná. Levačkou se podrbe na zátylku a s hlavou mírně skloněnou kouká, kdo mu vlétl do záběru. Bez hnutí pozoruje postavu kluka běžícího na horizontu, ale Rychlonožka

si ho nevšímá a pospíchá dál. Mihne se mezi stromy lemujícími břeh řeky, vystoupá na strmý násep a přeběhne kamenný most.

Druhá strana.

Konečně je doma.

Chvilí utíká kolem vody, až zmizí v jednom z průjezdů. Jeho tajná zkratka. Kapku nepohodlná, ale velmi praktická, pokud má naspěch. Pootevřenou brankou se prosmýkne na opuštěný dvorek, vyhne se několika znuděným slepicím, přelege prkenný plot, vběhne na schodiště mezi domy a najednou je o dvě ulice výš. Když celý zadýchaný překročí práh klubovny, hodiny odbijí pátou.

„Kdepak se touláme, blahorodí?“ přivítá ho Jindra Hojer.

„Ahoj, plantážníci,“ pozdraví Rychlonožka, který v příjemně vyto-
pené klubovně rázem pookřeje. „Neuvěříte, co se mi stalo. Rodiče mě
poslali za babičkou. Za tou, co bydlí ve Dvorcích. Nesl jsem jí bábovku.
Je trochu nemocná.“

„Trošku nemocná? Ta bábovka?“ zeptá se Červenáček a všichni
v klubovně vyprsknou smíchy.

„No jasně,“ odpoví Rychlonožka a v očích mu blýskne. „Nachladila
se nám bábovka, tak pro ni maminka upekla babičku.“

Zatímco se kamarádi drží za čela a chechtají se jako o život,
Rychlonožka zvedne prst a důležitě pokračuje: „Ne, vážně. Čtyři
Dvorecké jsem měl v patách, studentíci. Skákal jsem z mostů a přelé-
zal zdi mrštně jako kočka. Litujte, že jste nebyli u toho.“

„Tak tys nesl babičce bábovku,“ přitocí se k němu Červenáček,
obejme ho kolem ramen a posadí mu na hlavu svou červenou čapku.
„Chudinko Karkulko! Dokonce tě cestou zpátky prohnali dvorečtí vlci!“

Za všeobecného veselí se Rychlonožka usadí ke kamnům a s vdě-
kem přijme hrnek právě uvařeného čaje. Zlatý Červenáček. Přišel dřív
a zatopil. Rychlonožkovy spokojené oči bloudí po útulné klubovně.
Tady se cítí jako doma. Malby na stěnách, jedna hezčí než druhá, na
čestném místě vlajka. Na polici zástup vyřezaných bobříků, pár spo-
lečných fotek, hry do klubovny i do přírody, hromada kronik, plných
fantastických zážitků. A také deníky každého člena klubu. Ten svůj
pozná už z dálky. Kvůli kaňce na obálce.

Ale především jsou tu Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer
a Červenáček. Nejlepší kamarádi, jaké si mohl přát. Takové člověk
potká jen jednou za život.

Nečekaná návštěva

„Čeká nás první bod dnešní schůzky,“ řekne Mirek, jakmile se všichni přítomní posadí a uklidní. „Musíme vymyslet, co dáme do příštího čísla TAM-TAMU. V tom minulém jsme čtenářům slíbili, že vedle zpráv ze života Druhé strany přidáme něco navíc. Některý z našich zážitků, který stál za to. Připravte si svoje návrhy a za chvíli začneme.“

V klubovně se rozhostí ticho, rušené jen šustěním papírů s poznámkami a občasným zapraskáním v kamnech. Jarka Metelka a Jindra Hojer mají hlavy u sebe a něco si šeptají, Červenáček se drbe tužkou pod čepicí, Rychlonožka má podepřenou bradu a zírá do stropu. Nápad do TAM-TAMU. Tak trošku na něj pozapomněl. V poslední době mu zaměstnávaly hlavu úplně jiné starosti. Hlavně velká písemka z matematiky. Dnes ji psali. Ach jo, tyhlety jehlany a kužely, objemy a obsahy. Čert aby je vzal! A ten zatracený Pythagoras. Kdyby se nenarodil, bylo by na světě hned o něco veseleji.

Dnešní písemka... Rychlonožka vůbec netuší, jak ji zvládl. První dva příklady má téměř jistě správně, ale poslední ne. A ten předposlední možná také zvorál. Na konci schůzky se zeptá Mirka nebo Jarky, jak by podobné úlohy počítali oni.

Rychlonožkovy úvahy přeruší Jarka Metelka, který začne představovat svůj návrh jako první. Hovoří o příhodě s vlakovými zloději a jeho myšlenka má mezi ostatními úspěch. Červenáček navrhne, že by příběh doplnil několika barevnými obrázky, třeba jak chtěl Rychlonožka zastavit vlak řetězem na krásy coby záchrannou brzdou.

Za běžných okolností by se od kamaráda dočkal jízlivé odpovědi, ale tentokrát ne. Rychlonožka je myšlenkami jinde a okolí vnímá jako v mlze. Příběh do TAM-TAMU. Za chvíli bude řada na něm a jeho

unavená hlava odmítá pracovat. Zkouší se soustředit, usilovně listuje v paměti, když zničehonic zpozorní. K jeho uším dolehne zvuk tichých, váhavých kroků. To k němu určitě přichází nějaký úžasný nápad. Lepší než Mirkův, Jarkův, Jindrův i Červenáčkův. Záhadné zvuky na malou chvíli ztichnou, ale poté opět zesílí. Rychlonožka se rázem probere. To nejsou kroky v jeho mysli. Prudce zvedne hlavu a zjistí, že ho upřeně pozorují čtyři páry očí.

„Neusnula jsi, naše Karkulko?“

„Haló, mladý pane, jste doma?“

„Loví snad veličenstvo bobříka mlčení?“

„Jsi na radě,“ vyzve ho Mirek klidným hlasem. „Řekni, cos vymyslel.“

„Já myslím...,“ zakoktá Rychlonožka, zmateně pozorující své kamarády. Odkáše si a nesměle ukáže na dveře. „Já myslím, že tam venku někdo chodí.“

Po těch slovech všichni ztichnou a napnou uši. V minulosti se kolem jejich klubovny potloukali různí vetřelci. Někdy obyčejní zvědavci, jindy otravní vyslanci z jiných částí města.

Mirek se zvedne neslyšně ze židle, sáhne po kapesní svítilně a pohledem vyzve Jarku, ať ho následuje. V klubu jsou nejstarší a v podobných záležitostech nastavují hlavy případným letícím kamenům jako první. Postaví se ke dveřím, každý z jedné strany, Jarka stiskne kliku a lehce na dveře zatlačí. Závan chladného vzduchu, zvuk váhavých kroků někde poblíž. Potom ticho. Mirek otevře dokořán. Podlahu před klubovnou zbarví matné světlo z místnosti, zbytek chodby se topí v beztvarém šeru. Na protější straně se mihnou siluety dvou postav, které ve zlomku vteřiny pohltí tma. Mirek namíří do těch míst baterku. Nažloutlé paprsky zapátrají po kamenné podlaze a oprýskaných stěnách. Nikde nikdo. Oba kamarádi se domluví očima. Vetřelci zmizeli dolů, na schody do sklepa.

Mirek zhasne baterku a spolu s Jarkou vkročí do potměšilé chodby. Na vzdálené straně jsou patrná pootevřená vrata, kterými dovnitř proniká bledé, soumravné světlo. Kdesi v dále zaprská kočka.

„Jistím vás zezadu,“ sykne Rychlonožka, vyhlížející spolu s Jindrou a Červenáčkem ze dveří klubovny.

Mirek s Jarkou se připlíží ke schodišti a na jeho okraji zastaví. Opřou se o stěnu, každý z jedné strany. Mirek rozsvítí baterku a namíří ji dolů, připravený čelit případnému útoku. Ale když na posledním schodu spatří dvě schoulené postavy, jeho napětí povolí. Chlapec a dívka. Nevypadají ani trochu nebezpečně.

„Copak se vám stalo? Zabloudili jste?“ zeptá se Mirek a povzbudivě se usměje.

„Ano. Tak trochu.“

„Pojďte za námi. A nebojte se. Jestli někoho hledáte, zkusíme vám pomoci.“

Chlapec a dívka vykročí nesměle nahoru. Můžou být o rok mladší než Červenáček s Rychlonožkou, možná o dva. Na sobě mají vlněné kabáty a vysoké boty, snad až příliš teplé na toto roční období. Mirka s Jarkou napadne, že tihle dva zřejmě dobrodružství sami od sebe nevyhledávají.

„Já jsem Jonáš Staněk a tohle je moje sestra Milada,“ řekne chlapec. „Bydlíme na Jelením kopci, na Anenské. Dvě ulice za konečnou sedmičky. Tuhle část Druhé strany vůbec neznáme. Hledáme takový kluky, ale nevíme přesně, kde bydlí. Asi před hodinou jsme potkali kus odtud partu. Byli tři. Jeden byl dost vysoký. Ptali jsme se na cestu. Vypadali celkem ochotně, ale podle všeho nás poslali na úplně opačnou stranu.“

„Neměl ten vysoký kluk brýle a hnědou placatou čepici?“ zeptá se Jarka.

Jonáš s Miladou překvapeně vydechnou. „Jak to víš?“

„Tu trojici dost dobře známe,“ pokračuje pobaveně Jarka. „Říkají si Bratrstvo kočičí pracky. Pokud jste potřebovali poradit, nikoho horšího jste si v téhle čtvrti vybrat nemohli.“

„A koho vlastně hledáte?“ zeptá se Mirek.

„Hledáme kluky, kteří našli před rokem našeho prastrýce,“ řekne Milada. „V téhle ulici by měli mít klubovnu. Prastrýc bydlel taky někde poblíž. Chtěli jsme je poprosit, aby nám pomohli vyřešit jednu velkou záhadu.“

„Velkou záhadu?“ zvedne obočí Jarka. „To zní zajímavě. Copak je to za kluky?“

„Rychlé šípy. Říkají si Rychlé šípy.“

Mírek s Jarkou si vymění překvapené pohledy.

„O těch už jsme slyšeli,“ řekne Mírek. „Vlastně se s nimi vídáme téměř každý den. Ale že by našli vašeho prastrýce, se nám nezdá. Prozradíte nám, jak se ten člověk jmenuje?“

Oba sourozenci na sebe pohlédnou, jako by se báli to jméno vyslovit. Nakonec se osmělí Jonáš. Promne si dlaně, odkašle si a řekne: „Náš prastrýc se jmenoval... Maxmilián Dráp.“

4

Tajemný prastrýc

Maxmilián Dráp! Kdyby v tu chvíli slétl mezi přítomné Štětináč v krajkové noční košili, nezpůsobil by větší poprask než vyslovení toho jména. Maxmilián Dráp. Osmé září minulého roku. Datum, na které pětice kamarádů jen tak nezapomene.

Pátrání po zmizelém na rozlehlé půdě, pár pater přímo nad nimi. Dlaždice ozářená slunečním světlem z vikýře, přesně dle instrukcí v dopisu, objeveném Jindrou Hojerem. Dlaždice a pod ní klíč. Nenápadný vchod v nejzazším koutě půdy, do kterého třicet let nikdo nevkročil. Rychlé šípy znovu slyší zvuk otvíraných dveří tajemné místnosti, cítí ten zatuchlý, přepálený vzduch. Kužel světla z baterky, pátrající po zaprášené podlaze a stěnách. Popraskaný stůl uprostřed místnosti a na něm to málo, co zbylo z Maxmiliána Drápa. Kostra navlečená do starých hadrů. Pohled, při kterém tuhla krev v žilách. K tomu krabice se známkami a dopis na rozloučenou: *Omylem jsem spálil obálku s modrým mauriciem, žal zničil můj život, cítím, že umírám.*